

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce **ARCIMPEX s. r. o.**, se sídlem K čističce 53, Sviadnov, zastoupeného JUDr. Jaromírem Hanušem, advokátem se sídlem Kosmova 20/961, Ostrava, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 10003/14/5000-14303-702551 ze dne 16. 4. 2014, ve věci doměření daně z přidané hodnoty,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, doručenou soudu 11. 6. 2014 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. 10003/14/5000-14303-702551 ze dne 16. 4. 2014, kterým byla co do bankovního spojení změněna a ve zbytku potvrzena rozhodnutí (platební výměry) Finančního úřadu ve Frýdku-Místku (dále jen „správce daně I. st.“)

č. j. 270748/12/362912800498,

č. j. 270755/12/362912800498,

č. j. 270757/12/362912800498,
č. j. 270758/12/362912800498,
č. j. 270761/12/362912800498,
č. j. 270768/12/362912800498 a
č. j. 270769/12/362912800498

ze dne 18. 12. 2012. V nich správce daně I. st. rozhodl o dodatečném vyměření tam přesně specifikovaných částek na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období červen až listopad 2008 a březen 2009 a současně rozhodl o povinnosti uhradit tam stanovené částky penále. Důvodem doměření daně bylo zpochybnění 64 dodávek zboží (ocelových plechů) polskému subjektu „Wamex – J. W.“.

Žalobce v žalobě namítl, že v řízení před finančními orgány bylo porušeno jeho právo předkládat v průběhu daňové kontroly důkazní prostředky nebo navrhopat provedení důkazních prostředků, které on sám nemá k dispozici, a vyvracet pochybnosti vyjádřené správcem daně, jak je zakotveno v § 86 odst. 2 písm. b) a c) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „d. ř.“).

Tvrzení zahraniční osoby (deklarovaného odběratele), že deklarované obchody neuskutečnila a žalobce (ani nikoho z České republiky) nezná, bylo učiněno bez přítomnosti žalobce a před zahájením daňové kontroly, a to již v březnu 2009 v souvislosti s jiným šetřením. Nebylo učiněno v rámci svědecké výpovědi, ale jednalo se jen o jakési vysvětlení před polskými úřady, a proto z něj nelze vycházet jako z důkazního prostředku. Nebylo proto provedeno řádné dokazování ve smyslu ustanovení § 92 d. ř.

Žalobce předložil k fakturám i doklady CMR, kde jsou uvedeni přepravci s výpisy z mýtných bran, z nichž plyne, že deklarovaná vozidla přijela z Polska a odjela do Polska. S těmito doklady se finanční orgány nevypořádaly, kdy se spokojily s informací polské daňové správy, že přepravci R. S. neposkytl deklarované služby, K. O. nepředložil doklady, z kterých by bylo zřejmé, zda deklarované služby vykonal, a M. J. je nekontaktní; odmítli následně provést výsledky zaměstnanců žalobce, kteří by mohli identifikovat řidiče a případně by mohla být provedena konfrontace. Důvody pro odmítnutí navrhovaných výsledků nejsou v napadeném rozhodnutí přezkoumatelně vysvětleny.

Žalobce zjistil, že předmětné zboží se po určitou dobu nacházelo u společnosti „NORO POLSKA“ a bylo identifikovatelné podle čísla tavby a vývalku uvedeného na atestu. Žalovaný však odmítl ověřit, zda se předmětné zboží v Polsku nachází. Tímto důkazem mohla být buď tvrzení žalobce úplně vyvrácena či naopak mohlo dojít ke zmenšení pravdivostní hodnoty údajů poskytnutých polskou daňovou správou. Dle názoru žalobce čím více získaných důkazů je hodnoceno, tím více lze najisto postavit zkoumaný děj.

Žalovaný pořídil úřední záznam o hodnocení prokázání rozhodných skutečností ve vazbě na provedené důkazy (ve smyslu § 92 odst. 7 d. ř.), nicméně

učinil tak jen formálně, kdy zcela vyšel ze zprávy polské daňové správy a vůbec nepřipustil pravdivost tvrzení žalobkyně.

Finanční orgány se dle žalobce nezabývaly informací o telefonních číslech (získanou od žalobce), aby požádal polskou stranu o jejich prověření, zda byla v dispozici osob deklarovaných žalobcem.

Žalobce k otázkám spojeným s dokazováním shrnul, že tím, že finanční orgány braly vysvětlení deklarovaného odběratele bez dalšího za pravdivé a odmítly konfrontaci řidičů, popř. výsledků zaměstnanců žalobce, kteří s nimi byli v kontaktu, odmítly vzít v potaz údaje z mýtných bran a provést šetření, kdo hradil mýto a na koho jsou psána vozidla deklarovaná v CMR, předjímal výsledky hodnocení navržených a neprovedených důkazů, a zatížil tak řízení vadami. Finanční orgány vycházely výlučně ze zpráv polské daňové správy a důkazy navrhované žalobcem bez příléhavého a přesvědčivého důvodu odmítny.

Úvaha žalovaného o obezřetnosti žalobce stran realizace obchodu postrádá smysl, neboť bylo doloženo, že odběratel byl registrován k VAT (DPH) ke dni 23. 7. 2008, a proto musel být registrován i ke dni 23. 6. 2008. Nemístná jsou i doporučení, aby si žalobce pořídil fotokopii pasu či uzavřel smlouvu písemně.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 17. 7. 2014 navrhl zamítnutí žaloby. Zrekapituloval dosavadní průběh řízení a žalobní námitky, k nimž – s odkazem na obsah napadeného rozhodnutí – zaujal následující stanovisko: Pokud se týče výpovědi J. W., pak její obsah byl finančním orgánům sdělen polským správcem daně v rámci mezinárodní výměny informací. Český správce daně žádal polského správce daně o provedení svědeckého výsledku J. W. za účasti zástupce žalobce, avšak polský správce daně pouze odkázal na informace již dříve zaslané. Dle žalovaného nelze domýšlet polské procesní zásady na základě analogie s českým právním řádem. Hodnocení předmětné výpovědi probíhalo již v rámci českého právního řádu. S ohledem na okolnosti případu nelze na výpověď J. W. pohlížet jako na nepřipustný důkazní prostředek. Navíc tento důkazní prostředek byl konfrontován s jinými důkazy v řízení provedenými. K doložení CMR žalovaný uvedl, že podrobně již ve správním řízení vyhodnotil, že CMR nemohou prokázat, že zboží bylo odesláno či přepraveno do jiného členského státu EU a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K požadavku na prověření skutečnosti, že se zboží nachází u společnosti NORO POLSKA žalovaný uvedl, že zdůvodnil odmítnutí tohoto důkazního návrhu tím, že by nevedl k ověření rozhodných skutečností, neboť podmínkou pro uplatňované osvobození od daně je též skutečnost, že zboží bylo dodáno osobě registrované k DPH v jiném členském státě. Pokud se týče registrace tvrzeného odběratele k DPH, polský správce daně sdělil, že k deregistraci u J.W. došlo 31. 3. 2008. Doporučení k obezřetnosti byla vůči žalobci směřována do budoucna, není na nich založeno odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalobce v replice ze dne 15. 8. 2014 uvedl, že žalovaný se nevypořádal se žalobními body, opakuje svá tvrzení ze správního řízení a nespecifikuje, s čím konfrontoval zprávu polské daňové správy.

Žalovaný v duplice z 22. 8. 2014 uvedl, že setrvává na tom, co uvedl v napadeném rozhodnutí – a vzhledem k tomu, že žalobní námitky opakují námitky odvolací, považoval za dostatečné odkázat v podstatné části svého vyjádření k žalobě na napadené rozhodnutí.

Žalobce následně zaslal soudu dne 10. 10. 2014 podání, v němž poukázal na stanovisko prvostupňového orgánu k podanému odvolání, kde tento uvádí, že jeho právní závěr o neprokázání nároku na osvobození je založen primárně na výpovědi J. W.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů – dále jen s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 23. 5. 2011 byla u žalobce zahájena daňová kontrola na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíců května až prosince roku 2008 a měsíců ledna až prosince roku 2009 (Protokol o ústním jednání 169014/11/362932806073). V rámci mezinárodního dožádání uvedla polská strana, že J.W. byla registrace k DPH zrušena ke dni 31. 3. 2008; poslední daňové přiznání podal v září 2007 a status plátce ztratil v souvislosti s ukončením podnikatelské činnosti. Polská strana odkázala na dříve (v roce 2009) učiněné W. prohlášení, že nikdy neuskutečnil intrakomunitární pořízení zboží, nezná žádné české občany, nezná ředitele ani management žalobce, není mu známo, o jaké zboží se mělo v rámci smluv mezi ním a žalobcem jednat, nemá ponětí, kde se zboží nachází a kdo je jeho skutečným odběratelem, neví jak a proč bylo užito jeho DIČ. V rámci daňové kontroly předložil žalobce potvrzení o ověření DIČ J. W. ze dne 23. 7. 2008 jako platného. Žalobce požádal o provedení důkazů výsledkem J. W., řidičů, uvedených v podání ze dne 27. 12. 2011, kteří zboží převáželi, ověření pohybů vozidel na mýtných branách, vyžádání policejních zjištění a prověření okolností zrušení registrace. Žádosti správce daně I. st. o svědecký výslech J. W. polská strana nevyhověla, odkávající na dřívější údaje od něj získané a o něm poskytnuté; podotkla dále, že z jiných šetření vyplývá, že W. mohl vystupovat jako fiktivní společnost používaná k podvodným transakcím. Policie ČR poskytla výslechové protokoly ze dne 22. 3. 2011 učiněné na základě dožádání Okresní prokuratury v Katovicích, kdy byli slyšeni zástupci žalobce. Ing. S. uvedl, že firmu Wamex nezná, Ing. P. uvedl, že ji zná a žalobce s ní uskutečnil obchody v roce 2008. Správce daně I. st. si vyžádal výpisy mýtných transakcí za období červen 2008 až březen 2009, přičemž porovnáním těchto výpisů s údaji v dodacích listech zjistil, že v mnoha případech automobil s registrační značkou uvedenou na dodacím listu mýtnými branami vůbec neprojel, případně projel automobil jiné prověřované značky, dále také projel v konkrétním datu jen jeden automobil, jeho nosnost však byla nižší než celková hmotnost nakoupeného zboží, případně registrační značka nebyl na

CMR uvedena, případně se lišila od značky uvedené na dodacím listu, u některých transakcí nebyl doložen mezinárodní nákladní list vůbec. Celkem ve 27 případech ze 64 obchodních případů se registrační značka deklarovaná na dodacím listu neshoduje se záznamy z mýtných bran. Návrh na svědecké výpovědi řidičů správce daně odmítl, neboť nemohly vést ke zjištění skutečného odběratele. Následnému mezinárodnímu dožádání o poskytnutí předmětných spisů katovické prokuratury nebylo polskou stranou vyhověno. Správce daně odmítl zjišťovat, zda se předmětné zboží nachází u společnosti NORO Polska Sp. z o. o. Projednáním Zprávy o daňové kontrole č. j. 268881/12/362932806073 se žalobcem dne 17. 12. 2012 byla daňová kontrola ukončena (Protokol o ústním jednání č. j. 268901/12/362932806073). Na základě výsledků daňové kontroly doměřil správce daně žalobci v sedmi zdaňovacích obdobích celkovou částku 4 009 170 Kč. Předmětem doměření daně bylo odmítnutí nároku na osvobození od daně dle § 64 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDPH“), který žalobce uplatnil v souvislosti s jím realizovanými 64 dodávkami zboží polskému daňovému subjektu. Současně správce daně těmito dodatečnými platebními výměry rozhodl o zákonné povinnosti uhradit penále v celkové výši 801 832 Kč. Na sebe navazujícími odvoláními a jejich doplněními ze dne 15. 1. 2013, 16. 1. 2013, 18. 1. 2013, 17. 1. 2014 a 18. 2. 2014 napadl žalobce předmětné dodatečné platební výměry. V rámci odvolacího řízení byla dožádána polská strana ke zjištění skutečností ohledně přepravy předmětného zboží. Polská strana sdělila, že přepravce R. S. žalobci žádné služby neposkl; na CMR je uváděno jeho vozidlo, nicméně v roce 2008 došlo na Ukrajině ke vloupání do tohoto vozidla a odcizení dokladů k vozidlu; k přepravci K. O. bylo sděleno, že nepředložil daňovým orgánům požadovanou dokumentaci, z jimi zjištěných údajů nic nenasvědčuje uskutečnění transakcí mezi přepravcem a žalobcem; k přepravci M. J. bylo uvedeno, že se správcem daně nekomunikuje, ale dříve mu předložil dokumentaci, z níž nevyplyvá uskutečnění přepravy mezi Sviadnovem a Częstochovou či jakékoli přepravy ve prospěch žalobce či J.W. Žalobou napadeným rozhodnutím rozhodl žalovaný o výše uvedených odvoláních a jejich doplněních tak, že všechny odvoláním napadené dodatečné platební výměry změnil v části týkající se bankovního spojení, přičemž v ostatním ponechal výroky beze změny.

Podle § 64 odst. 1 ZDPH dodání zboží do jiného členského státu plátcem osobě registrované k dani v jiném členském státě, které je odesláno nebo přepraveno z tuzemska plátcem nebo pořizovatelem nebo zmocněnou třetí osobou, je osvobozeno od daně s nárokem na odpočet daně, s výjimkou dodání zboží osobě, pro kterou pořízení zboží v jiném členském státě není předmětem daně.

K tomuto ustanovení soud předně uvádí, že předmětná právní úprava má svůj předobraz v čl. 138 a 139 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty. Jak správně zdůraznil i žalovaný a jak opakovaně judikuje i Nejvyšší správní soud (např. v rozsudku č. j. 1 Afs 104/2012-45 ze dne 4. 4. 2013), aby si daňový subjekt mohl uplatnit nárok na osvobození od daně

z přidané hodnoty v souladu s § 64 ZDPH, musí být kumulativně splněny tři podmínky: Zboží musí být dodáno do jiného členského státu osobě registrované

k dani v jiném členském státě, zboží musí být odesláno (přepraveno) do jiného členského státu a přeprava zboží musí být zajištěna plátcem, pořizovatelem nebo jimi zmocněnou třetí osobou. Jakkoli se finanční orgány věnovaly v řízení a v napadeném rozhodnutí všem třem podmínkám, soud zdůrazňuje, že k tomu, aby napadené rozhodnutí obstálo, postačí, že žalobce neprokáže v návaznosti na důvodnou pochybnost správce daně byt jen jednu z těchto podmínek.

Pokud se týče žalobní námitky, že výpověď J. W. je procesně nepoužitelná, neboť byla uskutečněna bez přítomnosti žalobce a před zahájením daňové kontroly, této soud nemůže přisvědčit. Svůj závěr o opaku sdělil žalobci žalovaný v napadeném rozhodnutí s odkazem na judikaturu jak Nejvyššího správního soudu, tak Soudního dvora Evropské unie (str. 8-9 napadeného rozhodnutí). Žalobce však s tímto odůvodněním věcně nepolemizuje, jen opakuje svůj názor na nepoužitelnost důkazu získaného patrně jen v podaném vysvětlení polskému správci daně.

Předmětná judikatura však dospěla k závěru, že nepřítomnost daňového subjektu při výsledku, uskutečněném dožádaným finančním orgánem členského státu, ovlivňuje hodnotu výpovědi učiněné při takovémto výsledku, ale nečiní ji bez dalšího nepoužitelnou. Na danou věc dopadá předně rozsudek velkého senátu Soudního dvora EU ze dne 22. 10. 2013 ve věci C-276/12, Sabou, ve kterém tento dospěl k závěru, že „unijní právo, tak jak vyplývá zejména ze směrnice Rady 77/799/EHS ze dne 19. prosince 1977 o vzájemné pomoci mezi příslušnými orgány členských států v oblasti přímých daní a daní z pojistného, ve znění směrnice Rady 2006/98/ES ze dne 20. listopadu 2006, a ze základního práva být vyslechnut, musí být vykládáno v tom smyslu, že daňovému subjektu členského státu nepřiznává ani právo být informován o žádosti tohoto státu o pomoc adresované jinému členskému státu mimo jiné k ověření údajů poskytnutých tímto daňovým subjektem v rámci jeho přiznání k dani z příjmů, ani právo podílet se na formulování žádosti adresované dožádanému členskému státu, ani právo účastnit se výsledků svědků prováděných posledně uvedeným státem Směrnice 77/799, ve znění směrnice 2006/98, neupravuje otázku, za jakých podmínek může daňový subjekt napadnout správnost informace poskytnuté dožádaným členským státem, a nestanoví žádné zvláštní požadavky na obsah poskytnuté informace.“ Na toto rozhodnutí navázal ve své judikatuře Nejvyšší správní soud, když k rozsudku č. j. 1 Afs 73/2011-167 ze dne 21. 1. 2014, publ. pod č. 3016/2014 Sb. NSS, zformuloval názor shrnutý v následujících právních větách: „I. O podání žádosti dle směrnice Rady 77/799/EHS o vzájemné pomoci mezi příslušnými orgány členských států v oblasti přímých daní není třeba daňový subjekt informovat. II. Pokud český správce daně žádá o výslech svědka podle směrnice Rady 77/799/EHS o vzájemné pomoci mezi příslušnými orgány členských států v oblasti přímých daní, měl by požádat zahraniční správní orgán o umožnění účasti českého daňového subjektu na výslechu svědka v souladu s právem dožádaného státu. To samozřejmě za podmínky, že účast daňového subjektu na výslechu právo dožádaného státu umožňuje. Neúčast českého daňového subjektu na výslechu svědka v zahraničí, byť se tak stalo v souladu s procesním právem dožádaného státu, ovlivňuje výpovědní hodnotu informací takto získaných. III. Sdělí-li dožádaný stát výsledek šetření podle směrnice Rady 77/799/EHS o vzájemné pomoci mezi příslušnými orgány členských států v oblasti

přímých daní, k němuž na základě dožádání dospěl, aniž informuje o postupech, kterými k tomuto výsledku došel, a o zdroji určité informace, je důkazní hodnota takové informace dle českého práva omezená, byť nikoliv nulová. Svůj význam může mít jen v celkovém důkazním kontextu, a to ve spojení s jinými důkazy“. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku mj. uvedl, že „požadavky řádného daňového procesu dle českého práva vyžadují, aby se správce daně pokusil umožnit českému daňovému subjektu účast na výsledku svědka správním orgánem dožádaného státu. Za neexistence mezinárodní nebo evropské úpravy, která by harmonizovala přeshraniční provádění důkazů v daňovém řízení, nic více na českém správci daní požadovat nelze.“ V návaznosti na tento judikát vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 Afs 178/2015-47 ze dne 27. 10. 2015, že jestliže český správce daně požádal dožádaný zahraniční finanční orgán o umožnění účasti českého daňového subjektu při výsledku svědka, avšak této žádosti nebylo vyhověno, nelze se práva účasti při výsledku svědka dovolávat před správními soudy České republiky účinně dovolávat. Obdobně již v dřívějším rozsudku č. j. 5 Afs 51/2008-95 ze dne 26. 3. 2009 soud uvedl, že odmítne-li v rámci mezinárodní pomoci při správě daní zahraniční finanční orgán provést svědeckou výpověď v souladu s českým právním řádem, lze obsah výsledku hodnotit jako listinný důkaz, nikoli jako výslech svědka; daňovému subjektu však zůstává zachována možnost se k takovému důkazu vyjádřit a případně navrhnout protidůkazy.

Pokud soud vztáhne výše uvedené judikatorní závěry na projednávanou věc, musí předně zdůraznit, že v této věci české finanční orgány požádaly polské finanční orgány o provedení výsledku svědka W., avšak polské orgány této žádosti nevyhověly, kdy odkázaly na W. výpověď z 18. 3. 2009. Pro zajištění procesního práva žalobce na účast při svědecké výpovědi tak české finanční orgány učinily vše, co po nich lze spravedlivě požadovat. Pokud se týče obezřetnosti při hodnocení důkazu v podobě sdělení polské daňové správy o výpovědi J. W., pak ani v této oblasti finanční orgány nepochybily. Není pravdou, že by v řízení proti sobě stálo jen tvrzení J.W. proti tvrzení žalobce. Tvrzení J. W. zapadá do kontextu dalších důkazních zjištění, a to zejména toho, že mu byla registrace k DPH zrušena ke dni 31. 3. 2008 v souvislosti s ukončením podnikatelské činnosti a poslední daňové přiznání podal v září 2007. Dále je podpořena výslovným popřením poskytnutí přepravních služeb ze strany R. S. a absencí dokladů o provedení přepravních služeb v dokumentaci K. O. a M. J. Nadto z hlediska obezřetnosti při hodnocení důkazů je podstatné, existuje-li rozpor v určitých důležitých, avšak jen dílčích částech skutkového děje, kdy může účast a kooperace daňového subjektu při svědecké výpovědi hrát významnou roli při zjišťování tohoto děje, než za situace, kdy vypovídající osoba zcela, jednoznačně a kategoricky popírá daňovým subjektem predestřený skutkový děj.

Pokud se týče dalších žalobou namítaných pochybení finančních orgánů, spočívajících v nepřipuštění žalobcem navrhovaných důkazů, pak soud má zato, že žalovaný kromě jiného jasně uvedl, že všechny navrhované a neprovedené důkazy nemohly prokázat, že odběratelem předmětného zboží byl plátce DPH v Polsku. Navržené důkazy by mohly blíže objasnit okolnosti přepravy, ale to je s ohledem na nutnost kumulativního splnění všech podmínek pro osvobození od DPH nadbytečné.

Soud se sice neztotožňuje se závěrem žalovaného, že nebyly spolehlivě prokázány všechny tři podmínky osvobození od DPH. Pokud by mělo být prokazováno, zda zboží bylo přepraveno do Polska, byly by neprovedené důkazní návrhy žalobce, vztahující se právě k průběhu přepravy, relevantní. Nicméně – jak již soud výše uvedl – k tomu, aby výrok napadeného rozhodnutí obstál, postačí prokázání nesplnění jen jediné ze tří zákonných podmínek, což se ve vztahu ke skutečnosti, zda byl odběratel plátcem DPH, spolehlivě stalo. (Nadto výsledky B. Z. a P. Z. byly neuskutečnitelné pro jejich nedostatečnou identifikaci a výsledek M. J. pak byl neuskutečnitelný pro jeho nekontaktnost.)

Pokud žalobce namítal nedostatečné hodnocení důkazů v úředním záznamu, pak soud k tomu uvádí, že předmětem přezkumu není úřední záznam, ale napadené rozhodnutí v kontextu celého předcházejícího řízení.

Dovolává-li se žalobce potvrzení o registraci J. W. k DPH ze dne 23. 7. 2008, pak toto nemůže být skutečností, která by vyvinila žalobce s ohledem na jeho dobrou víru. K tomuto ověření totiž přistoupil až po realizaci více než třiceti obchodních transakcí velkého rozsahu se svým tvrzeným polským partnerem. Na to ostatně poukázal i žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 22). Nejedná se o účinné a maximálně možné opatření k vyloučení účasti na podvodném jednání obchodního partnera. Pokud žalobce brojí proti doporučením, která žalovaný udělil ohledně chování v obchodních vztazích do budoucna, pak takováto doporučení jsou nezpůsobilá přivodit nezákonnost napadeného rozhodnutí; mohou být nanejvýš vyhodnocena jako nadbytečná.

Z výše uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu nevznikly v tomto řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Krajský soud v Ostravě
dne 2. března 2017

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu